

betegnes som „de hellige“. Jeg vil ønske, at den samme dybe Forstaaelse af Overenskomstens Betydning og Ubrydelighed, som nu fylder det ærede Medlem Hr. Stauning, men som visselig i tidligere Tider ikke har været saa syndelig bestemmende for det ærede Medlems Stilling til disse Spørgsmaal, ogsaa vil opfylde ham i den kommende Tid (*Stauning*: Hvornaar?). Ja, fremdeles. Jeg haaber for det ærede Medlem, at han fremdeles, naar Lejlighed gives dertil, vil staa i samme Grad fast paa Overenskomstens Ubrydelighed, som han gør i nærværende Øjeblik, men jeg siger, at han ikke altid har set paa det ganske paa samme Maade (*Stauning*: Hvornaar har jeg ikke gjort det?)

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem maa ikke afbryde.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg har intet imod at besvare det ærede Medlems Afbrydelse. Bøviset for Rigtigheden af det, jeg fremsatte, laa deri, at det ærede Medlem her gentagende har prist de Folk, som brød Overenskomster, idet han sagde, at det var ganske naturligt, at dette skete, fordi Overenskomsten ikke længere var Udtryk for, hvad vedkommende faktisk og praktisk havde Krav paa.

Men nu kommer det ærede Medlem og siger, at nu blander Trediemand sig i dette. Trediemand har ikke nogen som helst Adkomst til at blande sig op i Spørgsmaal om Tarifbestemmelser og Arbejdstid, som er Resultatet af Forhandlinger mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Men det er jo en fuldkommen Stillen Sagerne paa Hovedet. Hvad er det, der sker? Der sker dette, at Industrien og det ærede Medlem Hr. Stauning i Spidsen for Socialdemokratiet overfor Regeringen gør Krav paa Statens Støtte til disse Industrier, og saa faar det ærede Medlem og Industrien det Svar: Ja, vel, en saadan Støtte skal blive ydet, dog paa Betingelse af, at I selv bidrager til at gøre de Industrier, indenfor hvilke I virker, konkurrencedygtige. Det er det, det ærede Medlem Hr. Stauning betegner som, at Trediemand ukaldet blander sig ind i Spørgsmaalet om Overenskomster, indgaaede mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Der skal egne Evner, som det ærede Medlem ikke besidder, til at gøre den Slags Hokus-Pokus paa en saadan Maade, at man ikke bliver opdaget.

Det ærede Medlem har her igen i Aften været inde paa, at dette Lovforslag indeholder en Ordre til Arbejderne, det ærede Medlem har igen citeret de Ord, at „der vil

være at træffe Overenskomst“ om ændret Arbejdstid eller ændrede Arbejdslønninger, og det ærede Medlem siger, at det er dog en yderst mærkværdig Form for en Henstilling; men da det ærede Medlem sidste Gang, han havde Ordet, kom for Skade at oplæse de første Linier af den Paragraf, som det ærede Medlem har plukket dette Citat ud af, fremgik deraf ganske tydeligt, at dette ikke under nogen Form kan betegnes som en Ordre, men er Udtryk for det Vilkaar, som maa opfyldes, hvis man ønsker tilvejebragt den Særstilling, som denne Lovgivning byder paa. Jeg tror, at det ærede Medlem overfor Skotøjsindustrien med dens gode Fremtid for Øje skulde anlægge ganske den samme Betragtning, som det ærede Medlem har været saa god for ganske nylig at anlægge overfor Skibsværftsarbejderne, nemlig den, at det er fornuftigt at stille sine Krav saaledes, at Arbejde kan tilvejebringes, og at Afsætningsmarked kan tilvejebringes. Det er det, som Skibsværftsarbejderne i en vis given Situation har erklæret sig villige til, og det er det, hvorom det ærede Medlem Hr. Stauning siger, at det er fornuftigt af dem, at de har gjort det, og det vilde være fornuftigt af det ærede Medlem, om han tilraadede Skotøjsarbejderne at handle efter samme Princip.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard talte om, hvad der var det mest eller mindst beskyttelsesprægede, Importregulering eller midlertidige Toldsatser. En foregaaende æret Taler havde ment, at Importreguleringen var værre, og det ærede Medlem Hr. Dahlgaard synes, at disse midlertidige Toldsatser var værre. Jeg vil overfor dette sige, at mig er det egentlig ligeegyldigt, hvad der er det værste, naar det blot svarer til det, som er dets Hensigt, at bidrage til i en Krisetid at skaffe øget Marked for dansk Industri. Hvis det kan lykkes, hvis et saadant øget Marked kan tilvejebringes, uden at de Midler, som bringes til Anvendelse, overskrider det absolut fornødne, er det et fuldkommen teoretisk Spørgsmaal, om man anser den ene eller den anden Ting for mere eller mindre stemmende med de Principper, man under normale Forhold agter at følge, og naar nu det ærede Medlem Hr. Dahlgaard i denne Forbindelse siger, at tidligere kunde man faa 100.000 Par czekoslovakiske Støvler ind heri Landet, uden at der skulde betales en Øre udover det, som var den normale Afgift paa Fodtøj, men nu skal der erlægges saa og saa mange Kroner mere, og derigennem var det bevist, at den danske Befolkning skal betale saa og saa meget mere for sine Støvler,